

Emil Bock: Az év éjféli órája

Régebben tudta az ember, hogy az éjfél a kísértetek órája. Mindenki igyekezett, hogy már aludjon vagy legalább háza védő teteje alatt legyen, amikor az óra tizenkettőt üt. Rettettek a gonosszal való találkozástól.

De valóban csak félelemből menekültek az alvásba? Valóban csak a földi szellemek órájának kísértet-borzongását akarták elkerülni? Nem érezték felvértezve magukat a segítség- és áldás misztériumával is, amely az „éjszaka közepén” a lélekkel szembejött az alvás mélyéből? Hiszen a mai napig azt mondjuk, hogy az éjfél előtti alvás a legjobb, és ezzel eredetileg nemcsak azt gondoltuk, hogy a legjobb fizikai felüdülést nyújtja, hanem hogy az alvó lelke az éjfél pillanatában tud a legmélyebben inni az égi szférák fiatalság-kútjából. Egy áldott szellemórát kell adni az alvónak, amelynek a földi szellemóra csak félelmetesen kísérteties ellen- és árnyékképe.

Az alvás a halál kistestvére. Szárnyain ugyanazon szférába viszi a lelket, amelybe a lelki-szellemi emberlény is bekerül, amikor átlép a halál kapuján. Itt nem érvényes az új kopernikuszi világnézet, amelyre oly büszke az emberiség, amely azonban csak a világ fizikai-materiális külső oldaláról bizonyul igaznak. Az alvók és a holtak világa a régi ptolemaioszi világnézet alakzatát követi, amelyet megmosolyogtak és idejét múltnak nyilvánítottak, amint már nem értették meg, hogy ez nem a megtestesült világra vonatkozik, hanem a születés előtti és halál utáni világra, a lélek birodalmában és a szellem országában testiségétől megszabadult lényre: ahogyan a Földet térbelileg körülveszi a légréteg fátyola, az atmoszféra, a téren túl szellemileg beburkolja a hét szféra, a Hold, a Merkúr, a Vénusz, a Nap, a Mars, a Jupiter és a Szaturnusz, amelyek égi pályáikkal csak térbeli határjelzések. Minden igazi leírásból, amely arról szól, hogy az emberlénynek át kell mennie a halál kapuján – származzon az a régi nézetekből származó mitikus, vagy legyen az az újabb szellemkutatás által gondolatformált nézetekből –, kiderül, hogy az előrehaladó jövőbeli emberi sors felépítése számára döntő a hét szféra közbülsőjébe való belépés és átmenet: a Napszféra. Odáig át kell élnie az emberlénynek a megtisztulás fokait. Mindent, amit a földi életből a tisztátalanságban, rosszban, tökéletlenségben magunkban hordunk, vissza kell hagyni a három szférában, a lélek birodalmában. Lehet, hogy már nem sok marad belőle, amikor közeledik a világ közepének kapujához. Itt kiderül a „Nap”, amely a bevégzett földi élet valódi elveszíthetetlen eredménye. Az emberlény legnagyobb részébe a szürkülő éjszaka ereszkedik le. A lélek birodalmának és a szellem országának határán az emberlény belép a világejfél szférájába: és ez – bármily érthetetlen, megjelenhet a földi gondolkodásunkban is – a Napszféra. Azon részünket, amely kiállja a próbát, az a megtiszteltetés éri, hogy a halál utáni élet szféráiban történő vándorlás során a döntő küszöbön látja „az éjféli Napot”. A világ közepén meglátott Nap a kút, amelyből az emberlény a nagy megújulást, eljövendő sorsának felépítő erejét issza.

Amikor az éjféli alvás az, aminek valójában lennie kell, az azt jelenti, hogy ha az emberlény nem szívja tele magát napi életének egyes nehézségeivel, amelyek éjjel megbénítják a lélek szárnyait, akkor az alvás felemel bennünket ugyanarra a szférikus szintre. Ezután az alvásnak is van éjfélje, amelyben a világ napközepébe visz minket. A régebbi gyermeki időkben az alvás belső éjfélje még egybeesett a földi-időbeli éjféli órával. De az alvás a mai embert is el tudja vezetni az „éjféli Naphoz”, akinek gyakran kell nappallá tenni az éjszakát. Az angyal vezeti, a lélek a teremtés forrásánál jár, ahol állandóan elhangzik a szellemszférában a világszó: „Legyen fény!”. Csak az éjszakai Nap teszi az alvást a legmélyebb értelemben felfrissítővé és megfiatalítóvá úgy, hogy a felébredés reggel olyan legyen, mint egy újjászületés. Enélkül az ember az éjszaka ifjú

kútjából nem egy megfiatalodott lelkiület sugárzását hozza magával, amely belülről kifelé derűssé teszi a napot. A tipikus modern ember elvesztette az alvás kozmikus mélységét: az éjszaka Napáldás nélkül marad, és amikor elegendően sok órát felhasznált az éjszakai pihenésre, fáradtan, elnyűtten és szorongva megy útján. Ahelyett, hogy a Nap vendége lenne az égi szellemi órában, a földi kísértetóra zsákmányává válik, amely elől a korábbi generációk az alvásba menekültek. Mivel a lélek nem ért el éjjel a szellemi Napszféramagasságig, nappal is hiányoznak a szárnyak, amelyre szükség van a Géniuszhoz való felrepüléshez. Mert nem világította meg éjjel a Nap, az éjjeli kísértet elsötétítette a verőfényes nappalt.

Az év folyamán fizikai-földi világunkat egyszer megérinti az „éjféli Nap” titka, amely tulajdonképpen a térfölötti szféra-magasságokhoz tartozik. A szellemi Nap áldása a természet ritmikus változásában egyszer leereszkedik a földhöz. Ez a téli napfordulókortörténi meg, amikor a külső nap fizikai fény- és hőhatása a legkisebb mértékre lép vissza. A fizikai Nap a legnagyobb Föld-távolságba kerül, az éjszaka a lehető legnagyobb erejét éri el a nappal fölött; ez az év-éjfél. A Nap fizikai visszalépése a Föld áldásáért történik. Azért teszi, hogy az új évkörben a Föld számára életet teremtő sugárzó hatás a kozmikus élet forrásához lépjen, és abból újítsa meg erejét. A „Szellemországban”, a szellemi Nap-szféra kozmikus Betlehemében a téli napfordulókort a földi Nap újjászületik. A Nap önmaga van a hideg tél közepén, valószínűleg az ég jászolában az égi gyermek, amely minden sötétség fekete barlangját megvilágítja. A status nascendi (a keletkezés állapota), az újszülött évnap legelső őserőszerű növekedése, az évközi 13 szent éjszaka és különösen az ünnepi éjszaka a titok, amely megnyitja ezt a kiemelt időteret. A fizikai nap szabadabbá teszi a teret és az utat, úgyhogy az „éjféli Nap” égi szellemórája nemcsak azokba az éjszakákba, hanem a fizikai napi életbe is beletölti fiatalító erejét, amely elűzi a földi szellemóra kísérteteit.

Amikor távol a zajongó embernyüzsgéstől, a földi városkában Betlehemben egy istállóként szolgáló sziklabarlangban megszületett a Jézusgyermek, és ez azonos egy sugárzó Nappal, amely megvilágította a jászolból a sötétséget, a kozmikus nap-misztérium tiszta emberi képmása keletkezett, amely ugyanabban az évórában vált valósággá. A világ szent-éjszakája a földi szent-éjszaka eseményévé vált. A pásztorokban, akik a mezon aludtak, a klasszikus lelki erőkből felébredt az „éjféli Nap” látása, és pedig úgy, hogy észrevették, ahogyan a kozmikus misztérium kegyelemmel telten egybeesett a várva várt Messiás földre születésével. A szakramentális élet áramlásával követjük a Nap teremtő-szellemi-fizikai pályáját az év éjféli órájában, amikor a három szentség cselekményeivel ünnepeljük a karácsonyt, amely a Szent estén és éjfélkor kezdődik és bevezet a karácsonyi napokba. Az „éjféli Nap” forrássá is válik, amelyből a szakramentális áramlás egy elkövetkező év számára újra megtöltődik, amikor nekünk, akik Betlehemben a jászolnál térdepelünk, kinyitja az ablakot éjfélkor a kozmikus Betlehemre, amelybe amúgy az angyalok csak az alvók és a holtak lelkét viszik: a testtől megszabadult szellemországba.

A világ ma éjféli a kísérteties földi szellemóra értelmében. Az embernek nem kell bevéarnia az éjféli órát, hogy szembetalálkozzon a gonosszal. Aki ismeri az éjfél karácsonyi oldalát, és minden évben mélyen felveszi lelkébe a krisztusi szellemórákat, amikor a jászolban fekvő gyermek képén keresztül a nap válik láthatóvá a kozmikus Betlehemben, az segíteni tud bevinni a Karácsony fényét a külső éjféli sötétségbe.

*Fordította: Buella Mónika és Sass Manuela
Megjelent a Szabad Gondolat 2006. decemberi számában)
A fordítás alapja: Emil Bock: Der Kreis der Jahresfeste, Urachhaus, 1999*